

Czwartek 26 maj 2005

P6_TA(2005)0208

Promocja i ochrona praw podstawowych

Rezolucja Parlamentu Europejskiego w sprawie promocji i ochrony praw podstawowych: rola instytucji krajowych i europejskich, w tym Agencji Praw Podstawowych (2005/2007(INI))

Parlament Europejski,

- uwzględniając Traktat Konstytucyjny podpisany przez szefów państw i rządów dnia 29 października 2004 r., którego drugą część stanowi Karta Praw Podstawowych Unii Europejskiej,
- uwzględniając art. 6 i art. 7 Traktatu o Unii Europejskiej oraz art. I-2 i art. I-9 Traktatu Konstytucyjnego,
- uwzględniając art. 13 i 192 ust. 2 Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską,
- uwzględniając decyzje Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich i Europejskiego Trybunału Praw Człowieka,
- uwzględniając komunikat Komisji „Agencja Praw Podstawowych – Dokument przeznaczony do konsultacji publicznej” (COM(2004)0693),
- uwzględniając decyzję z posiedzenia Przedstawicieli Państw Członkowskich w ramach Rady Europejskiej w dniach 12-13 grudnia 2003 r. w Brukseli, podkreślającą znaczenie gromadzenia i analizy danych dotyczących praw człowieka w celu określenia polityki Unii w tej dziedzinie, wykorzystania istniejącego Europejskiego Centrum Monitoringu Rasizmu i Ksenofobii i rozszerzenia jego mandatu w celu przekształcenia go w Agencję Praw Człowieka,
- uwzględniając wyniki publicznego seminarium na temat: „Promowanie polityki UE dotyczącej praw podstawowych: od słów do czynów, czyli jak urzeczywistnić prawa?”, które odbyło się w dniach 25-26 kwietnia 2005 r. z inicjatywy Komisji Wolności Obywatelskich, Sprawiedliwości i Spraw Wewnętrznych,
- uwzględniając własną rezolucję z dnia 20 kwietnia 2004 r. w sprawie komunikatu Komisji na temat art. 7 Traktatu o Unii Europejskiej: poszanowanie i promowanie wartości, na których opiera się Unia ⁽¹⁾,
- uwzględniając własną rezolucję z dnia 28 kwietnia 2005 r. na temat sprawozdania rocznego w sprawie praw człowieka na świecie za rok 2004 oraz polityki UE w tym zakresie ⁽²⁾,
- uwzględniając art. 39 i 45 Regulaminu,
- uwzględniając sprawozdanie Komisji Wolności Obywatelskich, Sprawiedliwości i Spraw Wewnętrznych oraz opinie Komisji Spraw Zagranicznych, Komisji Rozwoju i Komisji Spraw Konstytucyjnych (A6-0144/2005),

Ramy konstytucyjne UE jako nowy bodziec dla praw podstawowych

1. uważa, iż skuteczna ochrona i promocja praw podstawowych stanowi podstawę demokracji w Europie i zasadniczy warunek dla konsolidacji przez Unię Europejską obszaru wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości;
2. wskazuje fakt, że zawarcie Karty Praw Podstawowych w Traktacie Konstytucyjnym oraz przyszłe przystąpienie UE do Europejskiej Konwencji o Ochronie Praw Człowieka i Podstawowych Wolności (ECHR) przynioszą podstawowe zmiany, zasadniczo zwiększające obowiązki Unii w zakresie zapewnienia aktywnego promowania praw podstawowych we wszystkich obszarach polityki;

⁽¹⁾ Dz.U. C 104 E z 30.4.2004, str. 408.

⁽²⁾ Teksty przyjęte, P6_TA(2005)0150.

Czwartek 26 maj 2005

3. uważa, że Unia Europejska coraz bardziej utwierdza swoją pozycję jako polityczna wspólnota reprezentująca wspólne wartości oraz jeszcze bardziej rozszerza swój początkowy cel, który jest wyraźnie zorientowany na rynek;
4. uważa, iż od tej pory liczne cele Unii Europejskiej, jak na przykład cele związane z rozwojem przestrzeni wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości, z walką przeciwko dyskryminacji, z promowaniem przejrzystości i zapewnianiem ochrony danych, są nierozłącznie związane z propagowaniem praw podstawowych;
5. zauważa, że istnieje potrzeba pełnego uznania oraz przestrzegania praw podstawowych i wolności jednostki w związku z poszerzeniem zakresu uprawnień Unii oraz że nowa forma terroryzmu zwiększyła jeszcze potrzebę zapewnienia zbiorowego bezpieczeństwa; dlatego uważa, że równowaga między wolnością jednostki a zbiorowym bezpieczeństwem musi zostać osiągnięta przez przyjęcie właściwej polityki umożliwiającej pogodzenie tych dwóch celów;
6. uważa za kluczowe urzeczywistnienie wartości proklamowanych w traktatach założycielskich oraz w nowej Konstytucji;
7. zauważa, że przejrzystość stanowi demokratyczną zasadę mającą kluczowe znaczenie we wzajemnych stosunkach pomiędzy Unią i jej obywatelami, wspólnotowym wymiarem sprawiedliwości i organami ustawodawczymi, UE i Państwami Członkowskimi, a także UE i Radą Europy;
8. biorąc pod uwagę wspomnianą wyżej rezolucję z dnia 20 kwietnia 2004 r. zauważa, że Unia i Państwa Członkowskie dzielą kompetencje w zakresie praw człowieka i z tego względu są zobowiązane do przestrzegania praw człowieka i podstawowych wolności we właściwych im obszarach kompetencji, zgodnie z zasadą pomocniczości; zachęca Komisję do przeprowadzenia działań gwarantujących wszelką niezbędną współpracę i pomoc, jeszcze przed wszczęciem jakiegokolwiek postępowania prawnego, aby umożliwić Państwom Członkowskim rozwiązanie wszelkich problemów powstałych przy wprowadzaniu prawa wspólnotowego i środków unijnych; uważa za niezbędne zapewnienie szczególnej przejrzystości podczas przeprowadzania transpozycji środków unijnych, które mają związek z prawami podstawowymi;

W kierunku polityki praw podstawowych UE

9. z zadowoleniem przyjmuje podpisanie Traktatu Konstytucyjnego, w ramach którego przewiduje się pełne kompetencje Trybunału Sprawiedliwości w obszarze wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości, przystąpienie do ECHR, włączenie Karty Praw Podstawowych do Traktatu oraz szersze wykorzystanie procedury współdecyzji, a tym samym zwiększenie roli Parlamentu Europejskiego;
10. uważa, że wprowadzanie w życie praw podstawowych jest celem wszystkich europejskich kierunków polityki; realizując ten cel, instytucje UE powinny aktywnie promować i tym samym chronić prawa podstawowe oraz mieć je na uwadze, jak również ich transgraniczną uniwersalność przy przygotowywaniu i uchwalaniu ustawodawstwa;
11. uważa za politycznie niezbędne włączenie pojęcia promowania podstawowych praw do celów, które mają być realizowane w związku z upraszczaniem i reorganizowaniem dorobku wspólnotowego i unijnego; wzywa do wytyczenia nowego kierunku polityki, wysunięcia propozycji legislacyjnej oraz programu wraz z oceną ich wpływu w zakresie poszanowania praw podstawowych; taka ocena powinna stanowić część uzasadnienia propozycji;
12. z zadowoleniem przyjmuje ustanowienie grupy komisarzy ds. „praw podstawowych, zwalczania dyskryminacji oraz równego traktowania”; wzywa Komisję, a zwłaszcza komisarzy odpowiedzialnych za prawa podstawowe do opracowania całościowej i spójnej strategii w celu zapewnienia, że prawa podstawowe są przestrzegane we wszystkich dziedzinach polityki Unii;
13. wyraża pogląd, że Trybunał Sprawiedliwości odgrywał i odgrywa decydującą rolę czyniąc ze Wspólnoty oraz Unii „Wspólnotę” i Unię prawa, w szczególności w wyniku owocnego dialogu między krajowymi i wspólnotowymi sędziami w związku z przekazaniem Trybunałowi na mocy Traktatów zadaniem dostarczenia wykładni w ramach procedury odesłania prejudycjalnego; popiera wniosek Rady Europejskiej w programie przyjętym w Hadze, mający na celu wzmocnienie dialogu między sędziami najwyższymi Państw Członkowskich oraz uważa, że takie inicjatywy są nie tylko wyrazem determinacji najwyższych władz sądowych w dzieleniu się własnymi doświadczeniami, lecz także stanowią początek europejskiej polityki publicznej, która znajduje swoje uzasadnienie we wspólnym celu, jakim jest ochrona praw podstawowych;

Czwartek 26 maj 2005

14. przypomina, iż Państwa Członkowskie i instytucje Unii Europejskiej korzystają z uprzywilejowanego prawa odwołania do Trybunału w interesie prawa oraz uważa, że Parlament może dzięki temu stać się obrońcą praw obywateli w przypadkach, gdy prawom podstawowym grozi naruszenie w wyniku przyjęcia aktu Unii;

15. ubolewa nad faktem, iż podczas wprowadzania prawa wspólnotowego i unijnego Państwa Członkowskie wyrażają coraz więcej obaw co do zasady wzajemnej uznawalności posługując się pretekstem nieadekwatnego poziomu przestrzegania praw podstawowych w tym czy w innym Państwie Członkowskim; przypomina w związku z tym orzecznictwo Trybunału⁽¹⁾ i zwraca się zarówno do władz państw, do których kierowany jest wniosek, o przedstawienie konkretnych dowodów uzasadniających ich obiekcje, jak i do władz państw, które składają wniosek, o przedstawienie wszelkich koniecznych wyjaśnień;

Współpraca z krajowymi instytucjami praw człowieka i parlamentami narodowymi

16. zauważa, że niektóre Państwa Członkowskie powołały do życia krajowe instytucje ochrony i propagowania praw podstawowych, w szczególności w odniesieniu do „zasad paryskich” ONZ; wzywa inne Państwa Członkowskie do podjęcia działań w tym kierunku oraz do zaopatrzenia krajowych komisji i instytucji w dostateczne środki finansowe, pamiętając między innymi o tym, że jedną z funkcji tych organów jest dokonywanie przeglądu kierunków polityki rządów dotyczących praw człowieka w celu niedopuszczenia do powstania nieprawidłowości oraz zaproponowania lepszych rozwiązań, gdyż skuteczność polega na zapobieganiu problemom, a nie tylko na ich rozwiązywaniu;

17. popiera ustanowienie ciągłego dialogu na temat praw podstawowych z parlamentami narodowymi Państw Członkowskich;

18. wyraża opinię, że gromadzenie danych stanowi priorytet, podobnie jak praca metodologiczna zmierzająca do umożliwienia porównania i analizy danych; uważa, że instytucje krajowe odgrywają pod tym względem kluczową rolę;

19. pozostaje przekonany, że prawa podstawowe mogą być chronione o tyle bardziej skutecznie, że sami obywatele zostaną uświadomieni o swoich prawach i będą mieli możliwość żądania ich ochrony, jeszcze przed zaistnieniem konieczności podjęcia działań prawnych, dzięki popieraniu udziału obywateli w kształtowaniu i realizowaniu decyzji; wyraża pogląd, że mając na uwadze ten cel, powołanie krajowych komisji i instytutów zajmujących się prawami podstawowymi może pozwolić organizacjom pozarządowym zarówno lepiej określić ich stanowiska, jak również skuteczniej ukierunkowywać ich wezwania do działania oraz demaskować postępowania uważane za sprzeczne z prawem; ponownie wyraża pogląd, że krajowe organizacje rządowe i pozarządowe powinny prowadzić wymianę dobrych praktyk w zakresie praw człowieka;

20. uważa, że Komisja powinna zwracać uwagę na powtarzające się i systematyczne pogwałcenia praw człowieka — w szczególności takich praw obywatelskich, jak czynne i bierne prawo wyborcze — popełniane w niektórych Państwach Członkowskich, stanowiące przedmiot sprawozdań Alvara Gil-Roblesa, Komisarza ds. Praw Człowieka w Radzie Europy;

Upowszechnianie ochrony praw podstawowych na zewnątrz Unii

21. wyraża pogląd, że uniwersalność i niepodzielność praw podstawowych musi inspirować Unię Europejską i jej Państwa Członkowskie do działania na rzecz upowszechniania takich praw w stosunkach z krajami trzecimi, zwłaszcza mając na uwadze zawieranie porozumień o stowarzyszeniu z krajami trzecimi oraz organizacjami międzynarodowymi takimi jak ONZ, która rozpoczęła proces reformy kładący szczególny nacisk na ochronę praw podstawowych; podkreśla, że Unia Europejska powinna odgrywać aktywną rolę w przeprowadzaniu takiej reformy, poprzez dalsze wzmoczenie swoich działań zewnętrznych w tej dziedzinie oraz przez wnoszenie wkładu w przygotowywanie sprawozdania ONZ w tej sprawie,

22. proponuje opracowanie międzyinstytucjonalnego kodeksu postępowania w celu nadania większej spójności i bezstronności zewnętrznym działaniom Unii w obszarze demokratyzacji i praw człowieka – co stanowi krok przyjęty już w rezolucji Parlamentu z dnia 25 kwietnia 2002 r. w sprawie komunikatu Komisji dla Rady i Parlamentu Europejskiego dotyczącego roli odgrywanej przez Unię Europejską w promowaniu praw człowieka i demokratyzacji państw trzecich⁽²⁾. uważa, że kodeks ten powinien regulować stosunki między Unią i ponad 120 krajami, do których aktualnie stosuje się klauzula demokratyczna, będąca podstawowym elementem wszelkich wiążących je porozumień;

⁽¹⁾ Połączone sprawy C-187/01 i C-385/01 Gözutok i Brügg [2003] ECR I-1345.

⁽²⁾ Dz.U. C 131 E z 5.6.2003, str. 147.

Czwartek 26 maj 2005

23. zachęca Komisję do opracowania i przedstawienia Parlamentowi, wraz ze stanowiskiem w sprawie Agencji, obszernej analizy dotyczącej potrzeby stworzenia podobnej struktury (w samej Komisji lub poza nią) zajmującej się dostarczaniem informacji na temat problemów związanych z przestrzeganiem praw człowieka i zasad demokracji w krajach, których nie obejmuje działalność Agencji;

Współpraca z międzynarodowymi organizacjami praw człowieka

24. przypomina istotną rolę poszczególnych mechanizmów monitorujących Rady Europy i instytucji z obszaru praw człowieka; wzywa instytucje UE i Agencję do czerpania z tego doświadczenia, z uwzględnieniem tych mechanizmów poprzez włączenie ich w procedurę odnoszącą się do pracy w sieci i wykorzystania standardów Rady Europy oraz innych merytorycznych wyników jej pracy; zdecydowanie twierdzi, że współpraca ta nie może prowadzić do obniżenia standardów UE;

25. wyraża przekonanie, że należy opracować funkcjonalny model współpracy i że najbliższe projekty legislacyjne Komisji dotyczące Agencji powinny zawierać konkretne propozycje, łącznie z jasnym określeniem kompetencji zarówno tej, jak i różnych innych agencji, oraz z międzyinstytucjonalnym powiązaniem pomiędzy Radą Europy i przyszłą Agencją Praw Podstawowych, aby uniknąć powielania kompetencji, a także zapewnić Agencji niezbędne podstawy do działania i zagwarantować jej skuteczność;

Agencja jako narzędzie operacyjne służące polityce UE w zakresie praw człowieka w ujęciu ogólnym

26. zaznacza, że ustanowienie Agencji powinno przyczynić się do wzmocnienia wzajemnego zaufania między Państwami Członkowskimi i stanowić gwarancję trwałego przestrzegania zasad ustanowionych w art. 6 i 7 Traktatu o Unii Europejskiej oraz uważa, że Agencja powinna dostarczyć wszystkich informacji niezbędnych do prowadzenia działań legislacyjnych w Unii, pełnienia funkcji kontrolnej oraz prowadzenia polityki zwiększania świadomości w zakresie praw podstawowych;

27. stoi na stanowisku, że Agencja musi posiadać silny mandat i uprawnienia do kontrolowania rozwoju wdrażania Karty Praw Podstawowych w Unii Europejskiej i państwach pragnących przystąpić do UE; podkreśla, że działania Agencji powinny także obejmować państwa trzecie, jeżeli są one zaangażowane w kwestie dotyczące przestrzegania praw człowieka, które dotyczą Unii, na przykład w przypadku, gdy istnieje podejrzenie naruszenia klauzuli demokratycznej;

28. uważa, że Agencja Praw Podstawowych powinna zajmować szczególną pozycję wśród agencji UE; wierzy, że stopień legitymizacji Agencji będzie wyższy, jeżeli jej organy zarządzające zostaną mianowane i będą odpowiedzialne przed Parlamentem Europejskim, i zobowiązane do przedstawiania sprawozdań właściwym przedmiotowo komisjom parlamentarnym; wyraża przekonanie, że warunkiem wstępnym dla dobrej współpracy Agencji z instytucjami europejskimi jest jej niezależność i wiarygodność;

29. uważa za istotne, aby Agencja była postrzegana jako w pełni niezależna pod każdym względem; dlatego też podkreśla, że powinna ona posiadać wystarczający personel i środki budżetowe do wypełnienia swego ambitnego mandatu i zatrudniać wysoko wykwalifikowanych pracowników o nieposzlakowanej opinii i godnych zaufania;

30. uważa, że kluczowe organy Agencji powinny składać się z niezależnych ekspertów (w miarę możliwości włączając również członków trybunałów konstytucyjnych) o nieskazitelnym opinii zawodowej, ze wszystkich Państw Członkowskich i przedstawicieli wysokiego szczebla pochodzących z instytucji unijnych, Rady Europy oraz międzynarodowych organizacji pozarządowych; zaznacza, że dyrektor Agencji, którego mianowałby Parlament Europejski, powinien posiadać doskonałą reputację w dziedzinie praw człowieka;

31. uważa, iż większość zaleceń zawartych w niniejszej rezolucji, takich jak te zawarte w następujących ustępach:

- 11: ocena oddziaływania każdej legislacyjnej i strategicznej inicjatywy UE przyjmującej jako model podejście dotyczące oceny oddziaływania przyjęte przez Komisję dnia 27 kwietnia 2005 r.;
- 13: promocja dialogu i współpracy pomiędzy sądami najwyższymi;
- 16, 18 i 19: pomoc dla istniejących w Państwach Członkowskich Instytutów na rzecz Praw Podstawowych i komisji zajmujących się „równością”, ustanowionych na mocy dyrektywy 2000/43/WE, w zakresie dotyczącym gromadzenia danych;

Czwartek 26 maj 2005

- 17: ustanowienie forum stałego dialogu z parlamentami narodowymi na temat praw podstawowych i uczynienie z UE obszaru wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości;
- 23: finansowanie badań nad czynnikami zewnętrznymi, które mogą wpływać na polityki UE dotyczące praw człowieka oraz ewentualną rolę konsultacyjną, jaką ma odgrywać Europejska Agencja Praw Podstawowych;
- 24 i 25: zorganizowana współpraca operacyjna i synergia z Radą Europy;
- 49: strategia dotycząca informacji i komunikacji Instytucji UE w zakresie, w jakim polityki UE dotyczą praw podstawowych;
- 26, 27, 28, 32, 39, 40, 41, 42, 43, 44, 45, 46, 47, 48, 50: jako ewentualny punkt odniesienia dla przyszłych zadań i mandatu Agencji;
- 29, 30, 34, 35, 36, 38: dla organów zarządzających i struktury organizacyjnej przyszłej Agencji

ma na celu zapewnienie gromadzenia, analizy i przetwarzania informacji w celu dokonania oceny wpływu ochrony praw podstawowych przy wykonywaniu mandatu Wspólnoty i Unii; mają one ponadto na celu ulepszenie organizacji procedur administracyjnych i legislacyjnych oraz przyjmują za podstawę prawną przede wszystkim politykę walki z dyskryminacją (art. 13 Traktatu WE), swobodnego przepływu (art. 18 Traktatu WE), azylu (art. 63 Traktatu WE), współpracy sędziowskiej w zakresie prawa cywilnego (art. 65 Traktatu WE), ochrony danych (art. 286 Traktatu WE) i przejrzystości (art. 255 Traktatu WE);

32. w tym samym kontekście uważa, iż sam akt określający funkcję gromadzenia informacji może stanowić podstawę prawną dla utworzenia Agencji Praw Podstawowych, której funkcja jest subsydiarna w stosunku do funkcji instytucji w zakresie, jaki obejmuje niniejsza rezolucja oraz że w tej sytuacji powinna zostać zastosowana procedura współdecydowania z udziałem Parlamentem oraz głosowaniem kwalifikowaną większością w Radzie;

33. zwraca się do Komisji, zgodnie z art. 192 Traktatu WE, o przedłożenie projektu legislacyjnego na podstawie przedstawionych powyżej wskazówek; projekt powinien w szczególności odnosić się do polityk europejskich, dla których Parlament jest współprawodawcą; uważa, że uwzględniając orzecznictwo Trybunału Sprawiedliwości w sprawach dotyczących złożonych podstaw prawnych, główną (ale nie jedyną) podstawą powinien być art. 13 Traktatu WE, którego postanowienia dotyczące zapobiegania dyskryminacji mają na celu ochronę godności ludzkiej, stanowiącej podstawowy element każdej polityki w zakresie praw podstawowych; pozostawia w gestii Komisji ocenę, czy dany środek podchodzący z trzeciego filaru i odsyłający do środka wspólnotowego byłby konieczny w zależności od inicjatyw związanych ze współpracą sądową i policyjną w sprawach karnych;

34. uważa, że Agencja powinna działać jako organizacja nadzorująca, obejmująca wszelkie kwestie praw człowieka, aby uniknąć sytuacji, w której różne instytucje wykonują tę samą pracę;

35. uważa, iż Agencja powinna mieć wielowarstwową strukturę („sieć sieci”), pełnić rolę wyspecjalizowanego organu o poziomych kompetencjach, w którym każdy z poziomów musi odgrywać określoną rolę i wносить wkład w rozwój kultury praw podstawowych w Unii; wyraża przekonanie, że Agencja powinna gromadzić wszelkie istotne informacje, analizy i doświadczenia dostępne w instytucjach europejskich i krajowych, parlamentach narodowych, rządach i organach praw człowieka, sądach najwyższych/trybunałach konstytucyjnych, organizacjach pozarządowych i istniejących sieciach, takich jak Sieć Niezależnych Ekspertów ds. Praw Podstawowych (Network on Independent Experts in Fundamental Rights), a zwłaszcza korzystać z wiedzy specjalistycznej Europejskiego Centrum Monitorowania Rasizmu i Ksenofobii (EUMC) i jego sieci informacyjnej RAXEN;

36. wyraża pogląd, że istniejące europejskie i krajowe instytucje praw człowieka powinny stanowić część „sieci pomniejszych sieci”, przy czym Agencja powinna służyć jako narzędzie zapewnienia jakości i spójności polityki UE w zakresie praw człowieka: w tym celu należy ustanowić mapę europejskich i krajowych instytucji oraz istniejących sieci;

37. postrzega wspomniane ramy współpracy jako szansę na ustanowienie skutecznej sieci łączącej istniejące organy, narzędzia i procedury dzięki powołaniu Agencji Praw Podstawowych;

38. uważa, że przed utworzeniem nowych organizacji działających na rzecz obrony praw podstawowych należy zbadać konsolidację istniejących organizacji i możliwość ich połączenia w celu poprawy ich funkcjonowania; nalega w związku z tym, aby przyszły Instytut ds. Równouprawnienia Płci stanowił integralną

Czwartek 26 maj 2005

część Agencji Praw Podstawowych, stanowiącej „sieć pomniejszych sieci”, działał pod własną nazwą i znajdował się w tym samym miejscu, w celu zastosowania racjonalnego, opłacalnego i rozsądnego podejścia przy tworzeniu nowych organizacji działających na rzecz obrony praw podstawowych;

39. proponuje oparcie struktury Agencji na obszarach stanowiących przedmiot Karty Praw Podstawowych — jako uzupełnienie kompetencji EUMC w zakresie walki z rasizmem i ksenofobią — takich jak wolność wypowiedzi, zgromadzania się, stowarzyszania się, wolność myśli, prawo do uczestniczenia na równych warunkach w procesach wyborczych, prawo do nauki i wolności, solidarność i prawa społeczne, prawa dziecka, równouprawnienie, przemoc wobec kobiet, handel ludźmi, prawa obywatelskie i sprawiedliwość, prawo do azylu, kwestia romska i prawa mniejszości oraz poszanowanie różnorodności kulturowej, religijnej i językowej; w przypadku, gdy istnieje już ogólnounijny organ obejmujący dany obszar, zadania Agencji w tym obszarze powinien realizować w jej imieniu ten specjalny instytut stanowiący integralną część Agencji;

40. zauważa, że ochrona mniejszości narodowych w poszerzonej UE będzie stanowić istotną kwestię, której nie uda się rozwiązać wyłącznie poprzez walkę z ksenofobią i dyskryminacją; zwraca uwagę, że do tego złożonego problemu należy odnieść się z innej perspektywy oraz że kwestia ochrony mniejszości etnicznych i narodowych powinna stanowić jedno z konkretnych zadań Agencji;

41. utrzymuje, że podczas projektowania tego nowego instrumentu należy zwrócić szczególną uwagę na trzy główne funkcje, które musi pełnić taka instytucja (promowanie praw podstawowych, monitoring przestrzegania praw podstawowych i podnoszenie świadomości najważniejszych podmiotów, to znaczy Państw Członkowskich, instytucji UE i obywateli) w celu zaspokojenia strategicznych potrzeb w zakresie wspólnej przestrzeni wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości;

42. jest zdania, że aby spełnić swoje trzy główne funkcje Agencja powinna gromadzić dane poprzez swoje sieci i analizować je, a także powinna być uprawniona do formułowania opinii i wydawania zaleceń dla Parlamentu, Rady i Komisji;

43. uważa, że w ramach powierzonego jej zadania promowania praw podstawowych przyszła Agencja powinna wspierać tworzenie polityki w zakresie praw człowieka na dwa sposoby: poprzez identyfikowanie obszarów, gdzie zmiany legislacyjne byłyby najbardziej pożądane oraz poprzez monitorowanie wdrażania i egzekwowania istniejącego ustawodawstwa;

44. uważa, że w zakresie prac na rzecz ochrony praw podstawowych Agencja powinna sporządzać roczne sprawozdanie w sprawie sytuacji tych praw, które podlegają zakresowi jej działań, które powinno być przedstawiane Parlamentowi Europejskiemu, Radzie i Komisji; uważa ponadto, że Agencja, nie posiadając uprawnień sądowniczych, powinna odpowiadać bezpośrednio i w pierwszej kolejności przed Parlamentem Europejskim, który na tej podstawie może przygotować wnioski i przyjąć zalecenia, a także przed Radą;

45. uważa, że monitoring Agencji będzie miał wartość dodaną, polegającą na zapewnieniu horyzontalnego oglądu kwestii ochrony i promowania praw podstawowych, dlatego też należy uwzględnić wszystkie prawa zawarte w Karcie Praw Podstawowych oraz odpowiednie przepisy pierwszej części Traktatu Konstytucyjnego; sądzi, że roczny program prac Agencji mógłby koncentrować się na wybranym zagadnieniu;

46. podkreśla, że nie może być mowy o przygotowaniu podstaw organu, który stanowiłby odpowiednik Europejskiego Trybunału Praw Człowieka; jest świadomy, że zajmowanie się indywidualnymi przypadkami pogwałcenia praw człowieka różni się znacznie od monitorowania systemu politycznego i stosowanych przez ten system instrumentów prawnych, które mogą okazać się niedostosowane do ogólnie uznanych standardów w zakresie praw człowieka;

47. utrzymuje, że Agencji powinna zostać powierzona rola doradcza i konsultacyjna w odniesieniu do art. 6 i art. 7 TUE, w celu wsparcia działań Parlamentu i Rady oraz wykorzystania informacji, wiedzy i doświadczenia, uzyskanych z jej sieci;

48. twierdzi, że Agencja powinna podjąć konkretne kroki, aby znaleźć najlepsze sposoby na uświadczenie obywatelom Unii Europejskiej, jakie prawa podstawowe im przysługują oraz stworzenie w ramach UE kultury praw podstawowych, która będzie mogła być skutecznie promowana poza granicami Unii jako jedna z jej podstawowych wartości;

Czwartek 26 maj 2005

49. Uważa, że udoskonalona strategia informacji i komunikacji jest niezbędna do osiągnięcia celów, jakimi są propagowanie praw podstawowych i podnoszenie świadomości w tym zakresie (poprzez stworzenie kultury poszanowania praw podstawowych); uważa, że włączenie do programów nauczania w Państwach Członkowskich przedmiotów obejmujących tematykę praw podstawowych i praw człowieka uznanych przez wspólnotę międzynarodową ułatwiłoby osiągnięcie tych celów;

50. uważa, iż w skład tych konkretnych środków powinny wchodzić szkolenia organizowane przez Agencję i przeznaczone dla osób pracujących w dziedzinie praw człowieka w Europie, niezależnie od tego, czy są oni przedstawicielami społeczeństwa obywatelskiego, czy też organizacji zawodowych;

51. zobowiązuje swojego Przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie Europejskiej, Radzie i Komisji, rządów i parlamentom Państw Członkowskich, krajowym organom praw człowieka, Radzie Europy, OBWE i ONZ.

P6_TA(2005)0209

Ogólne kierunki polityk gospodarczych

Rezolucja legislacyjna Parlamentu Europejskiego dotycząca zalecenia Komisji w sprawie Ogólnych wytycznych dla polityk gospodarczych Państw Członkowskich oraz Wspólnoty w ramach zintegrowanych wytycznych dla wzrostu i zatrudnienia (lata 2005-2008) (COM(2005)0141 — 2005/2017(INI))

Parlament Europejski,

- uwzględniając zalecenie Komisji (COM(2005)0141),
  - uwzględniając art. 99 ust. 2 Traktatu WE,
  - uwzględniając prognozy gospodarcze z wiosny 2005 r. opracowane przez Komisję dla strefy euro i Unii Europejskiej (lata 2005-2006),
  - uwzględniając Konkluzje Prezydencji Rady Europejskiej z Lizbony w dniach 23 — 24 marca 2000 r., Rady Europejskiej z Göteborga w dniach 15 — 16 czerwca 2001 r. i Rady Europejskiej z Barcelony w dniach 15 i 16 marca 2002 r.,
  - uwzględniając Konkluzje Prezydencji Rady Europejskiej w Brukseli w dniach 20 — 21 marca 2003 r., 16 — 17 października 2003 r., 25 — 26 marca 2004 r., 4 — 5 listopada 2004 r. oraz 22 — 23 marca 2005 r.,
  - uwzględniając rezolucję Parlamentu z dnia 22 lutego 2005 r. w sprawie sytuacji gospodarki europejskiej — sprawozdanie przygotowawcze w sprawie Ogólnych wytycznych dla polityk gospodarczych⁽¹⁾,
  - uwzględniając art. 107 Regulaminu,
  - uwzględniając sprawozdanie Komisji Gospodarczej i Monetarnej (A6-0150/2005),
- A. mając na uwadze, że wzrost w strefie euro i Unii Europejskiej liczącej 25 Państw Członkowskich nie osiąga w sposób trwały swojego potencjalnego poziomu oraz że wciąż jest zbyt słaby, w szczególności w czterech podstawowych gospodarkach strefy euro; że konsumpcja gospodarstw domowych pozostaje wciąż na dość niskim poziomie, a perspektywy gospodarcze na lata 2005 i 2006 nie są satysfakcjonujące, co przyczynia się do utrzymywania się wysokiego poziomu bezrobocia, który będzie zmniejszał się w wolnym tempie; mając na uwadze, że pomimo najniższych stóp procentowych od czasów drugiej wojny światowej, skłonność do inwestowania pozostaje niewielka;
- B. mając na uwadze, że reformy strukturalne w zakresie rynków towarów, energii i zatrudnienia, systemów podatkowych oraz utworzenia rynku wewnętrznego nie zostały zrealizowane we wszystkich Państwach Członkowskich z należytą starannością, a reformy na poziomie Wspólnoty postępują wolno;

(¹) Teksty przyjęte, P6_TA(2005)0034.